

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda, a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: P. C.
bytem F. 10, O.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, č. j. KUOK 39618/2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 1. 2016,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

č. j. SMOL/008663/2016/OARMV/DPD/Pri, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce porušením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky P., registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 14. 1. 2015, min. v době od cca 12:00 hod. do 12:10 hod. v Olomouci na ulici Dobnerova neznámý pachatel v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neoprávněně stál s výše zmíněným motorovým vozidlem v úseku platnosti dopravní značky B 29 „Zákaz stání“. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že:

- a) správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči není vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti, tj. zda má na uvedené adrese označenou schránku či nikoliv. Správní orgán I. stupně proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi, případně měl žalobce předvolat k podání vysvětlení a vyzvat ho k označení dalších důkazů na podporu svého tvrzení. Zahájení řízení o správním deliktu bylo pro žalobce překvapivé, jelikož předpokládal, že správní orgán I. stupně zahájil řízení s oznámeným řidičem. Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím provozované vozidlo řídil v předmetnou dobu pan Y., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu Y., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení o přestupku dle § 125c odst. 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) silničního zákona. Správní orgán tedy postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak krátil práva žalobce.
- b) žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za účasti žalobce. Takovým postupem je žalobce krácen na svých právech dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015 – 35, který dovozuje v případě správního deliktu povinnost správních orgánů v I. stupni konat ústní jednání. Dle žalobce je na věc zcela přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30, neboť zde Nejvyšší správní soud přímo vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Pokud bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobce, pak byl žalobce krácen na svých právech, konkrétně na právu na spravedlivé řízení a správní orgány tak porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce. I pokud by se totiž krajský soud neztotožnil s argumentem, že mělo být obligatorně nařízeno ústní jednání, pak tato skutečnost nic nemůže měnit na tom, že žalobce měl právo být vyzvolán o možnosti

účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání. Žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57 A 51/2014 - 34, který označuje porušení zásady bezprostřednosti za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

- c) ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo dostatečně popsáno místo přestupku. Je nutné, aby přestupkové jednání bylo popsáno v souladu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Místo spáchání přestupku bylo specifikováno pouze jako „v Olomouci na ulici Dobnerova“. Parkování v ulici Dobnerova míru je upraveno v různých úsecích zcela odlišným způsobem, jelikož je ulice dlouhá cca 500 m a vzhledem k tomu bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku jasně specifikoval místo spáchání přestupku, např. udáním čísel popisných domů, v jejichž blízkosti byl automobil zaparkován, jinak nelze učinit závěr, že se řidič dopustil přestupku. Zároveň by věc neovlivnilo ani to, kdyby z fotografií založených ve spise šlo určit, kde bylo vozidlo zaparkováno. Z výroku rozhodnutí nelze učinit jednoznačný závěr, že jednání popsané skutkovou větou je protiprávní a naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 45, který je na věc naprosto přílehlý, neboť v tomto případě bylo vozidlo stěžovatele taktéž zaparkováno v ulici, kde byla na několika místech rozdílná úprava v parkování. Výrok rozhodnutí je dle žalobce nesrozumitelný, což představuje důvod pro zrušení rozhodnutí soudem, neboť nyní posuzovaný případ se od věci posuzované v rozsudku č. j. 2 As 111/2015 - 45 vůbec neliší. Dále žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, 9 As 80/2014 - 39, ve kterém bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno pro nesrozumitelnost, neboť právě ve výroku absentoval přesný popis místa protiprávního jednání. Obdobně nekonkrétně bylo stanoveno místo přestupku i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56.
- d) správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že by se řidič vozidla dopouštěl přestupku tím, že stál v působnosti dopravní značky zákaz stání. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Odkazuje k tomuto na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 dle kterého nelze úřední záznam považovat za důkazní prostředek. Z fotografií ve spise nelze není zřejmé, že by řidič vozidla skutečně stál v působnosti dopravní značky B 29 a ve spise tak absente jakýkoli důkaz o tom, že řidič vozidla zaparkoval v rozporu správními předpisy. K tomuto žalobce uvádí rozsudek krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43, ze kterého vyplývá, že nelze ke stanovení viny užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé přestupkové jednání obviněné osoby.
- e) Správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt však musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Dle Metodiky k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-

160/OST/5 (dále jen „Metodika“) nelze správní delikt provozovatele vozidla projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok s odkazem na analogii dle zákona o přestupcích. Pokud existuje veřejně dostupná metodika, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

f) Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že osoba řídící jeho vozidlo absolvovala autoškolu a složila povinné závěrečné zkoušky, provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do žalobcových práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k uvedeným námitkám uvedl, že jsou nedůvodné. Dle žalovaného správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky k tomu, aby byl zjištěn pachatel přestupku. K jeho ustanovení je nezbytná spolupráce žalovaného, která však nebyla natolik konkrétní, aby mohla vést k tomu, že bude zahájeno řízení o přestupku vůči konkrétní osobě. Žalovaný si je vědom, že je zcela na uvážení žalobce, zda tyto informace poskytne či nikoliv. Nemůže však svoji pasivitu, případně procesní strategii zaměřenou na zpochybnění a následně maření řízení, dávat k tíži správnímu orgánu prvního stupně, popřípadě žalovanému. K námitce týkající se místa spáchání přestupku uvedl, že předmětem řízení o správním deliktu je ta skutečnost, že provozovatel splnil svoji povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. To, že k přestupkovému jednání došlo, je zcela zřejmé z listu 3 a 4 spisu správního orgánu I. stupně. Pokud byl žalobce krácen na svých právech, tak pouze svou nečinností a následnou procesní strategií svého obecného zmocněnce. Takový postup žalobce však nelze dávat k tíži žalovanému.
4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 14. 1. 2015 bylo hlídkou Městské policie Olomouc zjištěno jednání naplňující znaky přestupku, následující den bylo oznámeno podezření ze spáchání přestupku správnímu orgánu I. stupně. Dne 4. 5. 2015 byla žalobci doručena výzva k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jejíž součástí byla zároveň výzva k podání vysvětlení v případě neuhrazení určené částky nebo označení totožnosti řidiče předmětného motorového vozidla. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce správnímu orgánu I. stupně sdělil, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání pan L. Y. a uvedl datum narození a adresu trvalého pobytu. Správní orgán I. stupně vyhotovil dne 7. 9. 2015 usnesení, kterým vyzval pana L. Y., aby sdělil, zda se dopustil projednávaného přestupku. Usnesení se panu Y. nepodařilo doručit a bylo vráceno správnímu orgánu I. stupně. Dne 1. 10. 2015 byl žalobci

doručen příkaz, kterým bylo zahájeno řízení o správním deliktu a zároveň byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady ve výši 1 000 Kč. Správnímu orgánu byl dne 9. 10. 2015 doručen odpor proti vydanému příkazu. Žalobci i jeho zmocněnci bylo následně doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 25. 11. 2015 prováděl správní orgán I. stupně dokazování listinou v nepřítomnosti účastníka řízení a o tomto pořídil protokol. Správní orgán vydal dne 13. 1. 2016 rozhodnutí č. j. SMOL/008663/2016/OARMV/DPD/Pri, kterým určil, že se žalobce porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 22. 4. 2016, č. j. KUOK 39818/2016 s odůvodněním, že neshledal námitky žalobce důvodnými.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Námitka a) není důvodná. Žalobce před správním orgánem I. stupně za řidiče označil pana L. Y. Ze správního spisu je zřejmé, že mu bylo následně neúspěšně doručováno usnesení, kterým byl vyzván, aby sdělil, zda se dopustil projednávaného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 – 29 vyplývá, že v případě, že správní orgány mají příležitost zjistit přestupce, je jejich povinností se o to alespoň pokusit. Žalobce označil za řidiče pana L. Y., tudíž příležitost ke zjištění přestupce správní orgán I. stupně měl a zároveň se pokusil o jeho kontaktování tím, že mu doručoval předmětné usnesení. Dále je nezbytné poukázat na názor Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 uvedl, že *„pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází – li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“*. V projednávaném případě správní orgán pana L. Y. kontaktoval prostřednictvím výše zmíněného usnesení, které se ovšem nepodařilo doručit. Krajský soud tedy považuje za splněnou podmínku učinění nezbytných kroků, jak předpokládá ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, a nelze přisvědčit námitce žalobce, že by správní orgán postupoval v rozporu s tímto ustanovením. Správní orgán se pokusil zjistit přestupce a zároveň lze pana L. Y. lze označit za nekontaktní osobu v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.
7. K námitce b) týkající se nenařizeného ústního jednání, krajský soud uvádí, že ani tato není důvodná. Žalovaný namítá, že byl krácen na svých právech tím, že vydání rozhodnutí nepředcházelo ústní jednání a na podporu svého tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 42 vyjádřil k žalobcem citovanému

rozsudku tak, že „zde Nejvyšší správní soud vystavěl svoji argumentaci nikoliv na povinném konání ústního jednání, nýbrž na právu obviněného být přítomen při provádění dokazování“. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že jím citovaný rozsudek je na věc zcela přílehlavý, když v něm vyjádřený názor Nejvyššího správního soudu nestanovuje bezvýjimečnou povinnost konat ústní jednání. Co se týče skutečnosti, že správní orgán I. stupně prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání a zároveň o tomto nevyrozuměl předem žalobce, krajský soud uvádí, že ze správního spisu je zcela evidentní, že správní orgán I. stupně dokazování prováděl, a to dne 25. 11. 2015 a o provedení dokazování listinou v nepřítomnosti byl sepsán protokol. Ve svém rozhodnutí se správní orgán I. stupně opírá o fotodokumentaci a úřední záznamy, které jsou obsahem správního spisu. Provádění dokazování mimo ústní jednání je ve správním řízení možné, pokud jsou splněny dvě podmínky, a to skutečnost, že účastník byl o něm předem vyrozuměn [§ 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“)] a o provádění dokazování mimo ústní jednání musí být sepsán protokol (§18 odst. 1 správního řádu). V projednávaném případě bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, aniž by byla splněna jedna z výše uvedených podmínek, a to ta že žalobce o provádění mimo ústní dokazování nebyl předem vyrozuměn. Zde však krajský soud opět odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 42, který se zabýval stejnou situací a přisvědčuje, že správní orgán I. stupně pochybil, když prováděl dokazování mimo ústní jednání, aniž by o tom předem vyrozuměl žalobce a aniž by o tom sepsal protokol (který v projednávaném případě sepsán byl). Zároveň však došel k závěru, že správní orgán dokazování prováděl a konstatoval, že „ve správním soudnictví je nicméně vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. března 2004, č. j. 6 A 51/2001 – 30, č. 949/2005 Sb. NSS). V tomto případě Nejvyšší správní soud takový vliv neshledal a ani z tvrzení stěžovatelky žádný možný vliv uvedené procesní vady na zákonnost výsledného rozhodnutí nevyplývá. Stěžovatelka měla možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy magistrátu ze dne 6. listopadu 2014, avšak neučinila tak ... Vzhledem k formě důkazů nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se magistrát s důkazy bezprostředně seznámil, jako tomu bylo v případě posuzovaném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. dubna 2012, č. j. 7 As 57/2012 – 82, č. 2633/2012 Sb. NSS, kde šlo o provedení důkazu promítáním audiovizuálního záznamu před kolektivním správním orgánem. Stěžovatelka tak nenabídla soudu žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné usoudit, že jí namítané vady řízení mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.“ V projednávaném případě měl žalobce taktéž možnost seznámit se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise a vyjádřit se k nim, a to na základě výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 3. 11. 2015, žalovaný svého práva nevyužil a správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí. Krajský soud neshledal žádné pochybnosti ohledně seznámení správního orgánu s důkazy a konstatuje, že v projednávaném případě zde není vada řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí.

8. Ani námitka c) není důvodná. Žalobce namítá nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku. K tomuto soud uvádí, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, vyjádřil názor, že „toto bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod.. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla,

může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno“. Krajský soud tedy přihlédl i ke skutečnosti, že žalobce nikdy nezpochybnil, že mu není jasné, kde předmětné vozidlo v době spáchání přestupku stálo. Žádnou takovou námitku neuplatňoval ani v odvolání, když už byl s výrokem správního orgánu I. stupně seznámen, ani v žalobě netvrdí skutečnost, že by bylo sporu o místě spáchání přestupku. V tomto konkrétním případě, kdy žalobce sám netvrdí, že by nestál v působnosti dané značky, postačuje dle krajského soudu specifikace místa spáchání přestupku ve výroku pouze odkazem na ulici a příslušné dopravní značení, které nebylo respektováno. V daném případě soud shledává specifikaci místa spáchání přestupku ve výroku správního orgánu I. „na ulici Dobnerova...v úseku platnosti svislé dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ jako dostačující a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

9. Za nedůvodný považuje krajský soud i žalobní bod uvedený pod písm. d). Žalobce tvrdil, že úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a tudíž skutečnosti z něj vyplývající nepovažuje za prokázané a své tvrzení podložil judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115. K tomu krajský soud dodává, že z žalobcem citovaného rozsudku vyplývá pouze úvaha o tom, že přestupce nelze postihnout výhradně a pouze na základě úředního záznamu. V projednávaném případě však úřední záznam nebyl jediným důkazním prostředkem, na základě kterého správní orgán I. stupně rozhodl. Obsahem správního spisu jsou i fotografie, které zachycují danou situaci a prokazují tak jednání, které vykazuje znaky přestupku. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 29. 5. 2017, č. j. 10 As 25/2014 – 48 vyjádřil, že *„úřední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení)“*. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel právě z úředního záznamu ve spojení s fotografiemi pořízenými na místě přestupku, tudíž není možné považovat úřední záznam za samostatný důkazní prostředek, jak tvrdí žalobce, a v návaznosti na to nelze žalobci přisvědčit, že správní orgán I. stupně nijak neprokázal, že by se řidič vozidla dopouštěl přestupku tím, že stál v působnosti dopravní značky zákaz stání.
10. Námitka e) také není důvodná. Zánik odpovědnosti za správní delikty je posuzován dle úpravy účinné ke dni spáchání správního deliktu. V době, kdy byl spáchán projednávaný správní delikt, bylo účinné následující znění § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* A dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f“*. V nyní projednávaném případě se žalobce dopustil jednání, které bylo později kvalifikováno jako správní delikt, dne 14. 1. 2015. Správní orgán se o něm dozvěděl dne 15. 1. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 1. 10. 2015, tedy ve lhůtě 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, a zároveň ve lhůtě 4 let ode dne spáchání. Co se týče žalobcem namítané Metodiky, tak krajský soud připomíná, že změnou zákona o silničním provozu provedenou s účinností od 7. 11. 2014 zákonem č. 230/2014 Sb., byly vyvráceny pochybnosti ohledně zániku odpovědnosti za správní delikt, a to právě úpravou uvedenou výše, tudíž se analogie ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o

přestupcích v daném případě nepoužije. Soud tedy uzavírá, že není možné přisvědčit žalobcově tvrzení, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen.

11. Ani námitka f) není důvodná. Krajský soud dopěl k závěru, že nelze hovořit o protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce namítá protiústavnost vzhledem k tomu, že obsahem daného ustavení je povinnost žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla. Krajský soud však uvádí, že z této povinnosti nelze dovodit, že by byla v rozporu se základními zásadami správního trestání. Uvedené ustanovení má příznivě působit na provozovatele vozidel a vést je k řádnému dodržování pravidel silničního provozu. Krajský soud v tomto blíže odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, který pojednává o objektivní odpovědnosti obsažené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, která je Nejvyšším správním soudem zhodnocena tak, že ji nelze považovat za protiústavní.
12. Na základě výše uvedeného soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval dle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnému žalovanému však dle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 5. prosince 2017

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu